

ἀπεράντου βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ταυτοχρόνως ὁ νεοφώτιστος εἰς τὸ χριστιανικὸν θρήσκευμα ἡγεμὼν τῆς Ῥωσίας παρεκέλευε τῷ αὐτοκράτορι γυναικαδέλφῳ Βασιλείῳ, ἵνα προσδέχεται εὐμενῶς τὰ μεγάλθημα τέκνα τοῦ Βορρόα, ἐξαποστέλλων αὐτοὺς εἰς στρατείας κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν βαρβάρων ἢ καὶ κρατῶν παρ' ἑαυτῷ εἰς φυλακὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ παλατίου.

Ἀπὸ Βασιλείου Β' καὶ ἐφεξῆς γίνονται οἱ Βάραγγοι γνωστοὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ὡς φρουροὶ τοῦ παλατίου καὶ τοῦ σώματος τοῦ βασιλέως, διὰ τῆς Ῥωσίας κατερχόμενοι ἐκ τῶν περὶ τὴν Βόρειον Θάλασσαν χωρῶν, Νορβηγίας, Δανίας, καὶ τῆς ὑπὸ δανικὴν κυριαρχίαν τελούσης Ἀγγλίας.*

Διὰ ταῦτα, ἐν ᾧ Νικηφόρος Βουένιος λέγει τοὺς Βαράγγους ὁρωμένους « ἐκ τῆς βαρβάρου χώρας τῆς πλησίον ὠκεανοῦ, » ὁ Κωδινὸς ἀποκαλεῖ αὐτοὺς Ἀγγλους, οἵτινες ἠκολούθουν τὸν αὐτοκράτορα πανταχοῦ ἐνώπιον τῆς συγκλήτου, εἰς τὸν ἵπποδρομον καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅτε κρατοῦντες τοὺς πελέκεις αὐτῶν ἐπὶ τῶν καρποχείρων, παρουσιάζον αὐτοὺς πάντες ἐπὶ τῶν ὤμων, « καὶ κατὰ τὴν πάτριον καὶ οὔτοι γλώσσαν αὐτῶν, ἤγουν ἠγγλινιστί, προσεφώνουν. »

(*) Οἱ Δανοὶ ἐγκατασταθέντες ἐν ταῖς ὑπὸ Σαξόνων καὶ Ἀγγλων οἰκουμέναις χώραις τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἐβασίλευον ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ I' μέχρι μεσοῦτος IA' αἰῶνος, ὅτε ἐπὶ Κανούτου (1016—1035) καὶ Ἀρδακανούτου (1035—1042) αἱ ἐκατέρωθεν τῆς Βορείου Θαλάσσης δύο χώραι, Ἀγγλία καὶ Δανία, ἐτέλουν ὑπὸ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν βασιλέα. Ἀλλ' ὅτε Μάγνος ὁ Ἀγαθός, βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας, προσέλαβε καὶ τὸ στέμμα τῆς Δανίας (1042—1047), ἐγένετο ἐν Ἀγγλίᾳ παλινθρόσις τῆς σαξονικῆς δυναστείας δι' Ἐδινάρδου τοῦ Ὁμολογητοῦ (1042—1065), καὶ Ἀράλδου Β' (1066), πρὸ τῆς εἰσβολῆς τοῦ βασιλέως τῆς Νορβηγίας Ἀράλδου τοῦ Αὐστηροῦ, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα κυριεύσεως τῆς χώρας διὰ τῆς μάχης τοῦ Hastings μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1066, ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Νορβηγίας Γουιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ.

Ἰωάννης ὁ Κίνναμος ἀποκαλεῖ τοὺς Βαράγγους « ἔθνος βρεταννικόν, » παρομοίως δὲ καὶ Ἄννα ἡ Κομνηνὴ « τοὺς ἐκ τῆς Θούλης Βαράγγους, τούτους δὴ λέγω τοὺς πελευκφόρους βαρβάρους, τοὺς ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ξίφη κραδαίνοντας, οἱ πάτριον παράδοσιν καὶ οἶαν παρακαταθήκην τινὰ καὶ κληῖρον τὴν εἰς τοὺς αὐτοκράτορας πίστιν, καὶ τὴν τῶν σωμάτων αὐτῶν φυλακὴν, ἄλλος ἐξ ἄλλου διαδεχόμενοι, ἀκράδαντον διατηροῦσι. »

Πάντες οἱ ἀπὸ μεσοῦτος IA' μέχρι λίγοντος IB' αἰῶνος ἐν βυζαντινῇ ὑπηρεσίᾳ τελοῦντες Βάραγγοι μισθοφόροι ἦσαν Ἀγγλοὶ καὶ Δανοὶ. Γοδωφρέδος Malaterra ἀναφέρειν περὶ τῶν ἐκ Βυζαντίου στελλομένων ἐπικουρικῶν στρατευμάτων κατὰ τῶν Νορμανδῶν τῆς Καλαβρίας, ἐπὶ Ῥοβέρτου Γουισκάρδου, ἀποκαλεῖ αὐτοὺς « Ἀγγλους τινὰς οὗς καλοῦσι Βαράγγους », ὁ δὲ Geoffroy de Ville-Hardouin, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων (1204), λέγει ὅτι ἐπὶ τῆς πολιορκίας τὰ τεῖχη τῆς πόλεως κατεῖχοντο φυλαττόμενα ὑπὸ Ἀγγλῶν καὶ Δανῶν μαχητῶν.

Ὅπως ἐν Ῥωσίᾳ οἱ ἐκεῖ προσλαβανόμενοι Βάραγγοι συνεχωνεύοντο μετὰ τῶν σλαύων ἐγγχωρίων, οὕτω καὶ οἱ ἐν Βυζαντίῳ ὑπηρετοῦντες Ἀγγλοὶ καὶ Δανοὶ Βάραγγοι προσελάμβανον τῶν Βυζαντινῶν ἐγγχωρίων τὸ ὀρθόδοξον ἀνατολικὸν θρήσκευμα καὶ τὸν ἐθνισμόν. Ὅτε, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων, ὁ Κρεμόνης ἐπίσκοπος Σικάρδος, ἐπιστρέφων ἐξ Ἀρμενίας, διέβαινε διὰ τοῦ Βυζαντίου, εὗρισκεν ὅτι, εἰς πᾶσαν θρησκευτικὴν ἐριδα μεταξὺ ὀπαδῶν τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος καὶ λατίνων, οἱ Βάραγγοι συνετάσσοντο πάντοτε μετὰ τῶν Βυζαντινῶν ἐναντίον τῶν Φράγκων καὶ Βενετῶν.

ΤΑΣΣΟΣ Δ. ΝΕΡΟΥΤΣΟΣ.

ΤΟ ΡΟΔΟ

ΕΚ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Ὅλα τ' ἄνθη εἶναι καλὰ καὶ χαριτωμένα· ὁ σεμνὸς ὁ μενεξές, ἡ ἀγνὴ μυρσίνη, τὸ γλυκὸ γαρουφαλό, οἱ ἀφρόατοι κρίνοι, ὅλα ἔχουν χωριστὴ χάρι τὸ καθένα.

Μὰ τὸ ῥόδο πειὸ πολὺ ἀπὸ τ' ἄλλα ἀξίζει, ποῦ κι' ἂν χάσῃ τὴ μορφὴν καὶ τὰ χρώματά του μεσ' ἐτὰ σκόρπια φύλλα του μένει τ' ἄρωμά του, καὶ νεκρὸ ἀκόμη ζῆ, κι' ἀνοιξὶ θυμίζει.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.